

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Управління Служби безпеки України в Харківській області
Слідчий відділ

вул. Мироносицька, 2, м. Харків, 61002, тел./факс (057) 700-03-21
www.sbu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001711

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру у вчиненні кримінального правопорушення

місто Харків

«19» жовтня 2023 року

Слідчий I відділення слідчого відділу Управління СБ України в Харківській області старший лейтенант юстиції Вороніна Катерина Олександрівна, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до ЄРДР за № 22022220000002512 від 26.07.2022 за ознаками кримінальних правопорушень – злочинів, передбачених ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для повідомленні особи про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст. ст. 40, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Самойлова Володимира Миколайовича (рос. Самойлова Владимира Николаевича), 13.08.1983 року народження, уродженця Белгородської області, рф, документованого паспортом громадянина російської федерації серії 1404 №455548, виданим 15.12.2004 відділом внутрішніх справ Белгородського району, Белгородської області, зареєстрованого по вул. Мира, 33, Белгородської області, рф, виконував обов'язки керівника самопроголошеного органу народної поліції на тимчасово окупованій території Липецької ОТГ на посаді начальника дільничних, наразі знаходиться на території держави-агресора – РФ, -

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч.2 ст.28, ч.1 ст.438 КК України, тобто у жорстокому поводженні з цивільним населенням, вчиненому за попередньою змовою групою осіб.

Самойлов В.М. підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень (злочинів), вчинених за наступних обставин:

Статті 3, 28 Конституції України передбачають, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні

найвищою соціальною цінністю. Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

Відповідно до вимог ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03 липня 1954 року, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни.

Згідно ст.3 Конвенції з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто hors de combat (поза босм) унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поводяться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб: а) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури; б) захоплення заручників; с) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження; d) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні.

Згідно з ч.1 ст.4 зазначеної Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до ч.1, ч.2, ч.3 ст.6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Згідно зі ст.27 Конвенції особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Відповідно до ст.31 Конвенції, жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Крім того, ст.32 Конвенції визначає, що високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення

осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

У відповідності до статей 51 та 52 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року (Протокол ратифіковано із заявою Указом Президії Верховної Ради УРСР № 7960-XI від 18.08.89) (далі – Додатковий протокол I) цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з воєнними операціями. Цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення. Цивільні об'єкти не повинні бути об'єктом нападу або репресалій. Цивільними об'єктами є всі ті об'єкти, які не є воєнними об'єктами. Заборонено напади на цивільне населення або на окремих цивільних осіб у порядку репресалій.

Крім того, статтею 75 Додаткового протоколу I встановлено, що тією мірою, якою їх торкається ситуація, зазначена у статті I цього Протоколу, з особами, які перебувають під владою сторони, що бере участь у конфлікті, і не користуються сприятливим ставленням згідно з Женевськими конвенціями або згідно з цим Протоколом, за всіх обставин поводяться гуманно, і вони, як мінімум, користуються захистом, передбаченим у цій статті, без будь-якої несприятливої різниці, заснованої на ознаках раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії чи віросповідання, політичних або інших переконань, національного чи соціального походження, майнового стану, народження чи іншого статусу або на яких-небудь інших подібних критеріях. Кожна сторона має з повагою ставитися до особи, честі, переконань та релігійних обрядів усіх таких осіб.

Заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: 1) вбивство; 2) катування всіх видів - фізичні чи психічні; 3) тілесні покарання; 4) каліцтво; б) знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі; в) взяття заручників; г) колективне покарання; е) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Будь-яка особа, що піддається арешту, затриманню або інтернуванню за дії, пов'язані зі збройним конфліктом, має бути невідкладно проінформована зрозумілою їй мовою про причини вжиття таких заходів, за винятком випадків арешту або затримання за кримінальні правопорушення. Такі особи повинні бути звільнені у найкоротший строк і в будь-якому разі, як тільки обставини, що виправдовують арешт, затримання чи інтернування, стали недійсними.

Статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними

договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

Представниками влади і збройних сил російської федерації, всупереч міжнародному правопорядку, нехтуючи державним суверенітетом України, з 20 лютого 2014 року розпочато збройне вторгнення регулярних військ рф на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

У результаті указаних протиправних дій російською федерацією було тимчасово окуповано АР Крим, м. Севастополь, частини Донецької і Луганської областей України, де створені окупаційні адміністрації рф.

Окупація указаних територій не принесла бажаних результатів, а тому представниками влади і збройних сил російської федерації вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням збройних сил та інших військових формувань російської федерації.

З огляду на викладене, між державами рф та Україна з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

24 лютого 2022 року о 5 годині збройними силами російської федерації здійснено пуски крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України та цивільним об'єктам, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань рф здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

Після 24.02.2022 (більш точної дати та часу під час досудового розслідування не встановлено) для придушення будь-яких проявів незгоди з політикою окупаційної влади, насильного примушування до співпраці з її представниками та усунення перешкод у реалізації заздалегідь запланованих намірів на тимчасово окупованій території Харківської області, у тому числі м. Балаклії, представниками влади рф залучено працівників Управління Федеральної служби безпеки рф.

У ході активних бойових дій з метою подальшого руху зс рф у напрямку м. Харків та забезпечення подолання супротиву військ України на території Харківської області військовослужбовцями зс рф у лютому 2022 року взято під повний контроль ряд населених пунктів Липецької та Дергачівської територіальних громад.

В цей час на території вказаних населених пунктів перебувало цивільне населення, яке не брало участі у збройному конфлікті.

Маючи контроль над Липецькими та Дергачівськими територіальними громадами Харківської області військовослужбовці зс рф переконались, що на території населених пунктів проживає цивільне населення, яке не бере участі у збройному конфлікті та не може чинити будь-якого супротиву волі окупантів, а також, що на території населених пунктів та поза їх межами не розміщені військові об'єкти та підрозділи Збройних Сил України.

Реалізуючи політику держави-агресора щодо широкомасштабних нападів на місцевих мешканців, зокрема й колишніх та діючих працівників правоохоронних органів, представників органів місцевого самоврядування, що не перебували при виконанні своїх професійних обов'язків та які незгодні з діями окупаційної влади, спрямованими на відокремлення Харківської області

від України та приєднання її територій до складу російської федерації, в порушення ст.ст.3, 28, 68 Конституції України, ст.ст.1, 2, 3, 4, 6, 31, 32, 33, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 року, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954 (далі – Конвенція), ст.ст.51, 52, 75 Додаткового протоколу I, упродовж 2022 року, перебуваючи на території тимчасово окупованих Липецької та Дергачівської територіальних громад за наказом невідомої особи, за попередньою змовою з іншими невідомими у ході досудового розслідування співробітників служби Федеральної служби безпеки рф, за попередньою змовою з іншими невідомими у ході досудового розслідування особами з числа працівників вказаного управління та інших військових підрозділів рф, маючи умисел на порушення законів та звичаїв війни, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, у формі жорстокого поводження з цивільним населенням, незаконно, без складання будь-яких процесуальних документів, із застосуванням фізичної сили, затримували (нелегально ув'язнювали) потерпілих, після чого під примусом та погрожуючи позбавленням життя, останніх та їх рідних, привозили до спеціально облаштованих катівень, розташованих у будівлі митного пункту пропуску «Гоптівка» (далі – МПП «Гоптівка») та у підвалі багатоповерхової будівлі у с.Стрілеча, Харківської області, де із застосуванням фізичного насильства, погрозами позбавлення життя, катування електрострумом за допомогою спеціального пристрою, утоплення (блокування надходження кисню), а також психологічного знущання, допитували та примушували до негласної співпраці з окупаційною владою рф.

Так, 13.03.2022 (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено) невідомою особою під час досудового розслідування особа, в порушення вимог ст.ст.51, 75 Додаткового протоколу I та ст.ст.3, 27, 32 Конвенції, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх наслідки, переслідуючи прямий єдиний умисел, спрямований на незаконне позбавлення волі особи та подальше її незаконне утримання із застосуванням тортур та катувань, віддала наказ невідомим в ході досудового розслідування особам з числа військових підрозділів рф, на затримання з подальшим незаконним утриманням потерпілого Дацюка Василя Григоровича, 06.01.1970 року народження, із застосуванням тортур та катуванням останнього.

На виконання злочинного наказу невідомі під час досудового розслідування військовослужбовці збройних сил рф приїхали на територію домоволодіння, розташованого за адресою: Харківська область, Харківський район, с.Стрілеча, вул.Перемоги, 47, де мешкав Дацюк Василь Григорович, схопили останнього, зав'язали руки пластиковими стяжками, натягнули капюшон на голову, замотавши його скотчем, після чого залишили останнього на вулиці, а декілька військовослужбовців зайшли всередину будинку з метою проведення обшуку.

Після проведення обшуку Дацюка В.Г. посадили в невідомий транспортний засіб та повезли в напрямку с.Гоптівка, Харківського району, Харківської області. На території зазначеного населеного пункту Дацюка В.Г.

помістили до підвального приміщення, яке було спеціально облаштовано для катувань на території МПП «Гоптівка».

В цей же день (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено) Дацюка В.Г. привели на допит, в якому приймало участь 3 невідомих йому осіб. Внаслідок не отримання необхідної інформації щодо місцезнаходження позицій ЗСУ та установчих даних правоохоронців, присутні на допиті почали наносити Дацюку В.Г. хаотичні удари гумовими кийками, електрошокером та мокрим рушником по ногах, спині (на рівні нирок).

Серед осіб, які завдавали удари, Дацюк В.Г. впізнав за голосом Самойлова В.М., з яким був знайомий з 2007 року.

Безпосередньо Самойлов В.М. наносив потерпілому удари дерев'яним молотком по голові та тілу, а також через полотенце лив на обличчя Дацюка В.Г. воду, блокуючи тим самим доступ повітря останньому.

Після завершення побиття Дацюку В.Г. зняли з голови мішок та він впевнився у тому, що серед осіб, які проводили його допит та катували, був саме Самойлов В.М., який при цьому наказав називати його капітаном.

Дацюка В.Г. незаконно утримували в камері підвального приміщення МПП «Гоптівка». Потерпілий утримувався в умовах, які відповідають критеріям образливого та принизливого поводження з особами, без будь-яких меблів, під час утримання не надавались жодні засоби гігієни, заборонялось відвідувати вбиральні, що зумовлювало здійснення біологічних потреб потерпілим безпосередньо у приміщеннях для утримання, туалетний папір не видавали, вода та їжа надавалась у незначних об'ємах через тривалий проміжок часу, при цьому посуд не видавали, а просто кидали її на пол. В основному давали недоїдки, які залишались від військовослужбовців зс рф.

Крім того, потерпілого утримували без можливості виходу надвір, після застосування фізичного насильства медична допомога не надавалась, враховуючи велику кількість людей у невеликому приміщенні катастрофічно не вистачало кисню.

Також Дацюка В.Г. примушували приймати участі в «армійських іграх», що передбачали перевдягнення в прикордонників чи поліцейських та виконання певних завдань.

Приблизно 23.03.2022 у денний час доби (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено) Дацюка В.Г. звільнили.

Згідно висновку комплексної судової психолого-психіатричної експертизи №346 від 16.06.2023 Дацюк В.Г. виявляє ознаки розладу психіки «Посттравматичний стресовий розлад», який виник внаслідок протиправних дій військових російської федерації та учасників пов'язаних з ними незаконних збройних формувань, які полягали у незаконному затриманні, утриманні у камері МПП «Гоптівка», застосуванні фізичного та психологічного насильства, нелюдських умов утримання у період часу з 13.03.2022.

Їх дії носили для Дацюка В.Г. психотравмувальний характер та спричинили страждання (моральну шкоду).

Події, що відбувалися з Дацюком В.Г. у період часу з 13.03.2022 по 19.03.2022 та їх наслідки постали для нього інтенсивно та тривало психотравмуючими, обумовили негативні зміни фізично, психоемоційної та

соціальної сфер його особистості, обмежили його соціальне функціонування та погіршили якість життя.

Таким чином, громадянин РФ Самойлов Володимир Миколайович, 13.08.1983 р.н., обґрунтовано підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч.2 ст.28, ч.1 ст.438 КК України.

Крім того, Самойлов В.М., в порушення вимог ст.ст.51, 75 Додаткового протоколу I та ст.ст.3, 27, 32 Конвенції, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх наслідки, переслідуючи прямий єдиний умисел, спрямований на незаконне позбавлення волі особи та подальше її незаконне утримання із застосуванням тортур та катувань, віддав наказ не встановленим в ході досудового розслідування особам з числа військових підрозділів рф на затримання з подальшим незаконним утриманням потерпілого Онуфрієва Володимира Олексійовича, 30.12.1963 року народження, із застосуванням тортур та катуванням останнього.

Так, 14.03.2022, приблизно об 11:00, Самойлов В.М. разом із невстановленими під час досудового розслідування військовослужбовцями зс рф у кількості не менше 10 осіб, рухаючись на 4 автівках зеленого кольору, позначених латинською літерою «Z», по вул.Підгоспна, с.Стрілеца, Харківської області зупинились біля Онуфрієва В.О., який прямував до свого товариша.

Самойлов В.М. особисто провів затримання Онуфрієва В.О., якому заломив руки за спину, зв'язав їх стяжками, натягнув шапку на очі та обмотав голову скотчем, посадили в автомобіль та відвезли до спеціально облаштованої катівні на території МПП «Гоптівка».

15.03.2022 (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено) невстановлений військовослужбовець зс рф вивів з підвального приміщення Онуфрієва В.О. та перевів до кімнати, спеціально облаштованої для катувань, де знаходився Самойлов В.М.

Онуфрієва В.О. прив'язали скотчем до стільця та Самойлов В.М. почав проведення допиту. Протягом наступних 40 хвилин останній задавав питання щодо установчих даних військовослужбовців та позицій ЗСУ, установчих даних та місць проживання учасників АТО, також пропонував потерпілому безоплатно працювати на окупаційну владу.

Після кожної відповіді Самойлов В.М. наносив Онуфрієву В.О. удари дерев'яним молотком по руках, ногах, намагаючись кожного разу влучити по м'язах.

З метою посилення ефекту та подолання психологічного спротиву з боку потерпілого Самойлов В.М. під час допиту накривав голову Онуфрієва В.О. рушником та лив на нього воду, блокуючи тим самим доступ кисню та провокуючи удушся. При цьому Самойлов В.М. свою езекуційну процедуру цинічно назвав «банним днем».

Після завершення допиту Онуфрієва В.О. повернули до камери.

У період з 15.03.2022 по 25.03.2022 Самойлов В.М. щодня допитував Онуфрієва В.О., застосовуючи вищезазначені види катувань.

25.03.2022 (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено) Самойлов В.М. під час допиту знов запропонував Онуфрієву В.О. працювати на посаді водія в незаконно створених органах влади, погрожуючи фізичною розправою для доньки та онуків останнього, на що потерпілий вимушено погодився.

Після цього Онуфрієву В.О. невстановлений військовослужбовець зс рф замотав скотчем очі для унеможливлення ідентифікації місцевості, відвіз до с.Стрілеца та відпустив.

Онуфрієва В.О. незаконно утримували в камері підвального приміщення МПП «Гоптівка». Потерпілий утримувався в умовах, які відповідають критеріям образливого та принизливого поводження з особами, без будь-яких меблів, під час утримання не надавались жодні засоби гігієни, заборонялось відвідувати вбиральні, що зумовлювало здійснення біологічних потреб потерпілим безпосередньо у приміщеннях для утримання, туалетний папір не видавали, вода та їжа надавалась у незначних об'ємах через тривалий проміжок часу, при цьому посуд не видавали, а просто кидали її на пол. В основному давали недоїдки, які залишались від військовослужбовців зс рф.

Крім того, потерпілого утримували без можливості виходу надвір, після застосування фізичного насильства медична допомога не надавалась, враховуючи велику кількість людей у невеликому приміщенні катастрофічно не вистачало кисню.

Згідно висновку комплексної судової психолого-психіатричної експертизи №347 від 16.06.2023 Онуфрієв В.О. виявляє ознаки розладу психіки «Посттравматичний стресовий розлад, астено-невротичний синдром», який виник внаслідок протиправних дій військових російської федерації та учасників пов'язаних з ними незаконних збройних формувань, які полягали у незаконному затриманні, утриманні у камері МПП «Гоптівка», застосуванні фізичного та психологічного насильства, нелюдських умов утримання у період з 14.03.2022 по 25.03.2022.

Дії військових рф та учасників пов'язаних з ними незаконних збройних формувань носили для Онуфрієва В.О. психотравмувальний характер та спричинили страждання (моральну шкоду).

Події, що відбувалися з Онуфрієвим В.О. у період часу з 14.03.2022 по 25.03.2022 та їх наслідки постали для нього інтенсивно та тривало психотравмуючими, обумовили негативні зміни фізично, психоемоційної та соціальної сфер його особистості, обмежили його соціальне функціонування та погіршили якість життя.

Таким чином, громадянин РФ Самойлов Володимир Миколайович, 13.08.1983 р.н., обґрунтовано підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч.2 ст.28, ч.1 ст.438 КК України.

Крім того, 14.08.2022 (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено) не встановлена під час досудового розслідування особа, в порушення вимог ст.ст.51, 75 Додаткового протоколу I та ст.ст.3, 27, 32 Конвенції, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх наслідки, переслідуючи прямий єдиний умисел, спрямований на незаконне позбавлення волі особи та подальше її незаконне утримання із застосуванням тортур та катувань, віддала наказ не встановленим в ході досудового розслідування особам з числа військових підрозділів рф, на затримання з подальшим незаконним утриманням потерпілого Сіліна Віктора Олексійовича, 04.03.1954 року народження, із застосуванням тортур та катуванням останнього.

На виконання злочинного наказу не встановлені під час досудового розслідування військовослужбовці збройних сил рф у кількості не менше 15 осіб 14.08.2022, приблизно о 05:00, приїхали на «БТР» до домоволодіння, розташованого за адресою: Харківська область, Харківській район, с.Липці, вул.8 Березня, 25, в якому мешкав Сілін В.О.

Увірвавшись до будинку, військовослужбовці зс рф без пояснення причини накинули потерпілому мішок на голову, зв'язали руки за спиною скотчем, та із застосуванням фізичної сили витягнули на двір та кинули до «БТР».

Після проведення обшуку, в ході якого вилучили документи та рушницю Сіліна В.О. повезли в с.Стрілеца, Харківського району, Харківської області де помістили до підвального приміщення багатопверхівки (більш точна адреса на даний час не встановлена), яке було спеціально облаштовано та функціонувало як катівня.

Серед осіб, які здійснювали охорону полонених у камері, був Самойлов В.М., який неодноразово наносив тілесні ушкодження Сіліну В.О., мотивуючи це тим, що це помста.

В один з днів (більш точної дати в ході досудового розслідування не встановлено) у період з 14.08.2022 по 12.09.2022 до камери забіг Самойлов В.М., який почав гумовою палкою наносити удари по тілу Сіліну В.О. за те, що останній назвав представників ЛНР гестапівцями.

Сіліна В.О. утримували в умовах, які відповідають критеріям образливого та принизливого поводження з особами, без будь-яких меблів, під час утримання не надавались жодні засоби гігієни, замість вбиральні було відро, що зумовлювало здійснення біологічних потреб потерпілим безпосередньо у приміщеннях для утримання, вода та їжа надавалась у незначних розмірах через тривалий проміжок часу, медична допомога не надавалась.

Таким чином, Самойлов В.М. перебуваючи на території Липецької та Дергачівської територіальних громад Харківської області (с.Стрілеца, с.Гоптівка), діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх наслідки, переслідуючи прямий єдиний умисел, спрямований на незаконне позбавлення волі особи та подальше її незаконне утримання із застосуванням тортур та катувань, жорстоко поводився із Дацюком В.Г., Онуфрієвим В.О. та Сіліним В.О. в результаті чого грубо порушив вимоги ст.ст. 3, 28, 68 Конституції України, ст.ст. 1, 2, 3, 4, 6, 31, 32, 147 Конвенції, ст.ст.51, 75

Додаткового протоколу І (інші порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України).

Таким чином, громадянин РФ Самойлов Володимир Миколайович, 13.08.1983 р.н., обґрунтовано підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч.2 ст.28, ч.1 ст.438 КК України.

Слідчий 1 відділення СВ
УСБУ в Харківській області
старший лейтенант юстиції

Катерина ВОРОНИНА

Прокурор у кримінальному
провадженні –
в.о. прокурора відділу процесуального
керівництва та підтримання
публічного обвинувачення Харківської
обласної прокуратури

Микита ДАЛЬОКА

Самойлову В.М. повідомлено, що згідно зі ст. 42 КПК України підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені КПК України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній

стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність,

досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Також **Самойлову В.М.** повідомлено, що відповідно до ст. 42 КПК України підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Повідомлення про підозру мені вручено. Процесуальні права та обов'язки мені повідомлено. Пам'ятку про права та обов'язки підозрюваного мені вручено.

« _____ » год « _____ » хв « _____ » _____ 2023 року

Підозрюваний: _____
(підпис) _____ (прізвище, ініціали)

Захисник: _____
(підпис) _____ (прізвище, ініціали)

**Слідчий 1 відділення СВ УСБУ в Харківській області
старший лейтенант юстиції**

Катерина ВОРОНІНА